

tule õhk neid emale kannab; monnel, kui
woilille seemnel, kerged sulleksed külles, et
kui wähhä lehkab, neid senna tenna aetakse;
armastawad ka lapsokessed neid tule kätte
puhhuda, ja aitawad nenda, ilma teadmatta,
pissut ikka loja nou korda sata.
Monnel laiad tirwad külles, kui männi,
kuse- ja wahtra-puu seemnel. Kui kanged
tuled puhhuwad; kui tulispaik keik maast
ülleskeritab, kõrgesse kannab, ja pärrast
laiali mahha pillab: siis loja omma semet
külwamas. Siis hulk semekessi, mis siin
ei näegi, taewa tule käes otsigo uiumas ja
lendmas; langewad wemmad senna tenna
mahha; ning tolm, mis tuul tõstnud, rut-
tab neid kinnikatma. Pärrast siis tulles
rohhi peäle, loja külwi kastma; ning saab
nendaqi, põllo ja nurme peäl, orgudes ja
mäggedes, jälle se sanna tõeks: et muist
tede peäl lindudest süakse; muist kal-
jo peäle ärrakuwab; agga et ka

muist hea Ma peäle kukkub, ning
saakordse wiija kannab.

On weel teistsuggu seemneiwwi, mis wäg-
ga sured ja raske, et tuul neid ei jaksa
ärrakanda; agga need siis jälle ümmargus-
sed ja silledad, et ehk issiennesest ehk inni-
messe ja ellaja jallaputumisest emale we-
rewad. On teistel pissikesed kogud ehk
küned külles, kui on takjattel; need siis hak-
kawad ellajotte willast ehk inimesse ridist
kinni ning kantakse emale; nühhil neid lam-
mas omma seljast, noppib neid innimenne
omma ridist ärra, ning külwatakse neid sed-
dawisi teise kohta ilma teadmatta ja taht-
matta. Mitto seemnetärra ka linnud ja
muud lomad ennese siise nelawad, mis nen-
de kõhhust ja sooltest ilmaseadmatta läbbikái-
wad ja teise kohta mahbalangewad. Nenda
näme monnikord immetekedes, kõrge müri-
de ja tornide otsas kirsipuid, pihlakaid ja
muud teisi kaswawad. Kes neid senna is-
tutanud muud kui linnokessed! Seddawisi